

ODPIS

Sygn. akt VIII U 4202/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Ewa Roszak

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Biedermann

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. w Poznaniu

odwołania W. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

z dnia 30 maja 2014r., znak: (...)

w sprawie W. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do emerytury przy obniżonym wieku

z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od dnia 1 maja 2014r.

2. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 maja 2014 roku, na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) odmówił **W. Ł.** przyznania prawa do emerytury.

Organ rentowy wskazał, iż powodem wydania decyzji odmownej było niespełnienie przez ubezpieczonego warunku wieku oraz posiadania co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach lub wykonywania pracy o szczególnym charakterze. Zakład nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 01.04.1986 r. do 31.07.1990 r. jako okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 12.05.2014 r. ZUS podał, że w w/w okresie zgodnie ze świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca zajmował równocześnie stanowisko palacza oraz montera urządzeń gazowniczych i naftowych, co odpowiada stanowisku palacza kotłów przemysłowych oraz montera urządzeń

wydobywczych – Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12.08.1983 r., a zatem praca na żadnym z tych stanowisk nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od powyższej decyzji w przepisany prawem trybie i terminie odwołał się W. Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę w całości, poprzez przyznanie odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu ukończenia 60 lat i posiadania ponad 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący domagał się uwzględnienia w stażu pracy okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach od 01.04.1986r. do 31.07.1990r. w (...)w Z. (obecnie (...) S.A.), gdzie W. Ł. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako monter urządzeń gazowniczych i naftowych. Na potwierdzenie faktycznie wykonywanej pracy, rodzaju zajmowanego stanowiska oraz wymiaru czasu pracy w szczególnych warunkach odwołujący wskazał świadków, którzy wraz z nim pracowali (...). Nadto odwołujący poprzez swojego pełnomocnika wskazywał, iż fakt wykonywania przez niego pracy na stanowisku montera urządzeń wydobywczych potwierdza wpis w legitymacji ubezpieczeniowej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, powtarzając argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i nie znajdując podstaw do jej zmiany, wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. Ł. urodził się w dniu (...), wiek 60 lat ukończył w dniu 5 lipca 2013 roku, z zawodu jest monterem konstrukcji stalowych.

Nie jest członkiem OFE i na dzień złożenia wniosku o emeryturę oraz obecnie pozostaje w stosunku pracy z (...) S.A.

W dniu 15 maja 2014 roku, za pośrednictwem swojego obecnego pracodawcy, W. Ł. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. Zaskarżoną decyzją z dnia 30 maja 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił W. Ł. przyznania prawa do emerytury.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku odwołujący legitymuje się wymaganym 25 letnim stażem pracy – w decyzji z dnia 30.05.2014r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego uznano 27 lat i 10 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych. Na podstawie dokumentów złożonych w celu ustalenia kapitału początkowego oraz dołączonych do wniosku o emeryturę ZUS uznał za udowodnione 11 lat, 1 miesiąc i 2 dni okresów pracy odwołującego w szczególnych warunkach, przy czym uwzględnił okresy zatrudnienia:

- od dnia 01.09.1982r. do dnia 30.09.1982 r. na stanowisku montera urządzeń wydobywczych, gdzie wykonywał prace przy wydobywaniu, obróbce i przeróbce surowców skalnych oraz wydobywaniu ropy naftowej i gazu określone w wykazie A, Dział I, poz. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. oraz w wykazie A, Dział, poz. 3, pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 marca 2014 roku;

- od dnia 01.10.1982r. do dnia 30.09.1985r. na stanowisku palacza kotłów przemysłowych, gdzie wykonywał prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego określone w wykazie A, Dział XIV, poz. 1 ww. Rozporządzenia Rady Ministrów oraz w wykazie A, Dział XIV, poz. 1, pkt 2 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 marca 2014 roku;

- od dnia 01.08.1990r. do dnia 31.03.1991r. na stanowisku operatora wydobywania ropy i gazu, gdzie wykonywał prace przy wydobywaniu, obróbce i przeróbce surowców skalnych oraz wydobywaniu ropy naftowej i gazu określone w wykazie A, Dział I, poz. 3 ww. Rozporządzenia Rady Ministrów oraz wykazie A, Dział I, poz. 3, pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk

pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12 maja 2014 roku;

- od dnia 21 maja 1991r. do dnia 2 kwietnia 1998r. oraz od dnia 13 lipca 1998r. do dnia 31 grudnia 1998r. na stanowisku operatora wydobywania ropy i gazu, gdzie wykonywał prace przy wydobywaniu, obróbce i przeróbce surowców skalnych oraz wydobywaniu ropy naftowej i gazu określone w wykazie A, Dział I, poz. 3 ww. Rozporządzenia Rady Ministrów oraz w wykazie A, Dział I, poz. 3, pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12 maja 2014 roku.

Oddział ZUS do okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie zaliczył wnioskodawcy zatrudnienia (...) S.A. w W. Oddział w Z. w okresie od dnia 01.04.1986 r. do 31.07.1990 r., albowiem z przedłożonego przez ubezpieczonego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12.05.2014 r. wynika, iż w ww. okresie wykonywał on równocześnie prace przy wydobywaniu ropy naftowej i gazu oraz prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

Odwołujący w okresie od 01.09.1982r. do 30.09.1985r. pracował w (...) Zakładzie (...) i w tym czasie, przez pierwszy miesiąc wykonywał prace jako monter urządzeń wydobywczych, natomiast od 01.10.1982r. do końca tego okresu zatrudnienia zajmował stanowisko palacza kotłowego. Następnie na okres 6 miesięcy W. Ł. przeszedł do pracy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w P. – Zakładzie w S., gdzie wykonywał zatrudnienie na stanowisku maszynisty stacji pomp wodociągowych. Po tym czasie ponownie został przyjęty do pracy w (...) Zakładzie (...) na stanowisko, które w umowie o pracę z dnia 1 kwietnia 1986r. zostało określone jako palacz-monter urządzeń. Faktycznie zaś odwołujący został skierowany do pracy w Kopalni (...), w której pracował wyłącznie na stanowisku montera urządzeń wydobywczych (urządzeń gazowniczych i naftowych) i do końca lipca 1990 roku, tj. do momentu skierowania go do pracy na stanowisku operatora wydobywania ropy i gazu, przez cały czas - bez żadnych przerw - pracował na stanowisku montera. Nie było w tym czasie takiego okresu i takich sytuacji, aby łączył wykonywanie prac na obu stanowiskach albo zamiennie w jakichś okresach pracował tylko jako monter albo tylko jako palacz. W okresie ponownego przyjęcia odwołującego do pracy w (...) tj. w latach 1985-1986 następowały zmiany organizacyjne, w ramach których starano się łączyć podległe zakładowi jednostki w większe formy i w ten sposób doszło do połączenia kopalni ropy naftowej i wydobywania gazu ziemnego w B. oraz w G.. Powstała Kopalnia (...), w której kierownikiem został J. Z. (zatrudniony w (...) w 1967r. i pracujący w (...) S.A. do chwili obecnej). Z racji stałej kontroli procesów wydobywczych i prowadzonych w kopalni szkoleń, miał on bieżący kontakt praktycznie ze wszystkimi podległymi mu pracownikami. Z tego powodu zna i pamięta do dzisiaj odwołującego W. Ł., a także był w stanie potwierdzić, iż przez okres wykonywania zatrudnienia w latach 1986-1990 pracował on na stanowisku montera urządzeń wydobywczych i przetwórczych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na stanowisku montera obowiązkiem wnioskodawcy było przede wszystkim wykonywanie konserwacji, napraw i ewentualnie wymiany elementów urządzeń wydobywczych takich jak zasuw, zawory, manometry, pompy tłoczące itp. W. Ł. dbał o to by urządzenia były sprawne technicznie, czyli na bieżąco usuwał zaistniałe awarie, konserwował i serwisował te urządzenia. W latach 1986-1990 w kopalni (...) odwołujący był jedynym monterem urządzeń, pracował przez 8 godzin, na jednej zmianie od 7:00 do 15:00. Kopalnia pracowała w systemie ciągłym i dlatego po w/w godzinach funkcjonował doraźny dozór kierownika zmiany lub operatora na wypadek awarii. Kopalnia nie miała żadnych przestojów, przerw, więc w tym okresie odwołujący pracował bez żadnych przesunięć na inne stanowiska, nie był też kierowany do pracy w innych jednostkach. Warunki szczególne pracy odwołującego jako montera wynikały stąd, że pracował on w oparach gazowych czy unoszącej się nafty (ropy), przy użyciu węglowodorów, czyli propanu, butanu i in. związków chemicznych. Dodatkowo urządzenia, które wnioskodawca obsługiwał były cały czas w ruchu. Jako monter nadzorujący i dbający o prawidłową pracę wszystkich urządzeń funkcjonujących w kopalni, W. Ł. zajmował się też konserwacją oraz naprawami kotłów wodnych i parowych tam działających. Piece pracujące w Kopalni były już w tym czasie zautomatyzowane i nie wymagały obsługi czy pracy osób specjalnie zatrudnionych na stanowisku palacza – doglądał ich operator będący na zmianie. Odwołujący nie musiał więc

równocześnie zajmować się obsługą tych pieców i w zakresie swoich obowiązków nie miał już prac na stanowisku palacza. Fakt ten został potwierdzony także przez J. G., który w spornym okresie pracował w kopalni (...) jako kierownik zmiany, a w (...) pracuje do chwili obecnej. Z racji zajmowanego stanowiska zajmował się on także prowadzeniem dokumentacji kopalnianej, ale także pracowniczej i w związku z tym wskazał, iż w zakładzie istniała praktyka wpisywania w dokumentach pracowników stanowisk łączonych, w których – poza faktycznie wykonywanym – wpisywano stanowisko wynikające z uprawnień lub dodatkowych kwalifikacji takiego pracownika (stąd np. monter – palacz, czy operator – kierowca).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań W. Ł. (k. 31-32),
- zeznań świadków: J. Z. (k. 32-32v), J. G. (k. 32v),
- dokumentów zgromadzonych na k. 7-9, akt osobowych – k. 27,
- akt ZUS nr 29040996.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują zeznania odwołującego W. Ł. oraz świadków J. Z. i J. G.. Wskazani świadkowie potwierdzili na jakim stanowisku faktycznie pracował odwołujący w spornym okresie zatrudnienia w Zakładzie (...), opisując szczegółowo rodzaj i charakter wykonywanych przez niego obowiązków. Za ich wiarygodnością przemawia okoliczność, że obaj byli zatrudnieni w zakładzie pracy odwołującego w okresie, obejmującym czas jego zatrudnienia, wymagany do uzyskania emerytury na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. Zeznania w/w świadków w sposób logiczny i przekonujący potwierdziły i uzupełniły zeznania samego odwołującego. Również zeznania W. Ł. Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przekonujące, gdyż znalazły one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadków oraz wpisach figurujących w legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego.

Na wypadek gdyby jednak pozwany zakwestionował wartość zeznań świadków, które w zakresie nazwy stanowiska zajmowanego przez odwołującego, są odmiennej treści w stosunku do wystawionego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, i twierdził, że dowód z dokumentów (świadectwa pracy, świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach) ma prymat nad zeznaniami świadków, Sąd przytacza stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 października 2011 r., sygn. akt II UK 43/11, które w całości podziela.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu w/w orzeczenia wskazał, iż zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z przepisu tego odczytywanego w powiązaniu z art. 253 k.p.c. wynikają dwa domniemania, po pierwsze – że dokument jest autentyczny, a więc nie jest przerobiony ani podrobiony (domniemanie prawdziwości) oraz drugie – że oświadczenie w nim zawarte pochodzi od osoby, która dokument ten podpisała. Żadne z tych domniemań nie obejmuje jednak domniemania zgodności z prawdą zawartego w dokumencie oświadczenia. Jedynym przepisem ustanawiającym prymat dowodu z dokumentu prywatnego nad dowodem z zeznań świadków i dowodem z przesłuchania stron jest art. 247 k.p.c., który dotyczy jednak wyłącznie dokumentów obejmujących czynności prawne (oświadczenia woli). Niewątpliwie świadectwo pracy i świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach są dokumentami prywatnymi, obejmującymi oświadczenie wiedzy pracodawcy i już tylko z tego względu zgodność z prawdą ich treści może być podważana wszelkimi środkami dowodowymi.

Istotniejsze jest jednak to, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom (art. 473 k.p.c.). Zatem każdy istotny fakt, w tym taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury lub ustalenia jej wysokości, może być dowodzony wszelkimi dostępnymi środkami także wówczas, gdy z dokumentu wynika co innego. Oznacza to, że treść świadectwa pracy oraz świadectwa pracy w szczególnych warunkach może być podważana w każdy sposób. Dokonana przez pracodawcę w świadectwie pracy w szczególnych warunkach ocena charakteru zatrudnienia

pracownika nie jest dla sądu wiążąca, a dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Dowód z dokumentu nie ma natomiast silniejszej mocy dowodowej niż dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., II UK IS/O nr 603168 oraz wyroki tego Sądu z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, nr 50890; z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, OSNC 2005 nr 6, póź. 113; z dnia 9 kwietnia 2009 r., I UK 316/08, LEX nr 707858; z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 117/08, OSNP 2010 nr 13-14, póź. 167; z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161).

Sąd dał również wiarę zebranych w sprawie dokumentom oraz ich kserokopiom. Dokumenty urzędowe Sąd uznał za wiarygodne i miarodajne, albowiem sporządzone zostały przez organy do tego uprawnione z zachowaniem wymaganej formy. Sąd uznał za wiarygodne w całości dokumenty zawarte w aktach pozwanego organu rentowego, które zostały sporządzone przez kompetentne organy, w zakresie przyznanych im upoważnień i w przepisanej formie. Ponieważ nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, co do ich autentyczności bądź prawdziwości zawartych w nich twierdzeń, nie było podstaw, ażeby odmówić im wiary. Za wiarygodne Sąd uznał także dokumenty prywatne stanowiące zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Należy podkreślić, że ich wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne i zasługujące na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., przysługuje emerytura, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) osiągną wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
- 2) na dzień 01.01.1999 r. osiągną 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.
- 3) nie przystąpią do OFE, a jeżeli do tego funduszu przystąpią, złożą wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W związku z powyższym, aby odwołujący mógł skutecznie domagać się przyznania mu prawa do emerytury, musiałyby spełniać łącznie następujące przesłanki :

- osiągnąć wiek emerytalny wynoszący dla niego 60 lat,
- posiadać na dzień 1.01.1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący minimum 25 lat, w tym co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach,
- wykonywać pracę w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A cytowanego rozporządzenia.
- nie przystąpić do OFE, a jeżeli do tego funduszu przystąpił, winien złożyć wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Sąd po zapoznaniu się ze zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym ustalił ponad wszelką wątpliwość, iż w niniejszej sprawie W. Ł. osiągnął wymagany prawem wiek (60 lat) oraz okres zatrudnienia (min. 25 lat), a także nie przystąpił do OFE.

Okolicznością wymagającą rozważenia było natomiast, czy wnioskodawca spełnił warunek świadczenia pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie co najmniej 15 lat. W tej kwestii zbadania wymagało, czy pozwany organ rentowy słusznie uznał – w oparciu o przedłożone przez odwołującego dokumenty - iż wykazany przez niego okres pracy w szczególnych warunkach wynosi jedynie 11 lat, 1 miesiąc i 2 dni.

Spornym w niniejszej sprawie był okres pracy odwołującego od 01.04.1986r. do 31.07.1990r. w (...) i Gazu (obecnie (...) S.A.).

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, a w szczególności z zeznań odwołującego W. Ł. oraz zeznań przesłuchanych w tej sprawie świadków: J. Z. i J. G. (2), zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie przedstawiało się, jak wskazano szczegółowo w ustalonym stanie faktycznym.

Przede wszystkim zostało przez odwołującego wykazane, iż - wbrew zapisom zawartym w świadectwie potwierdzającym wykonywanie przez niego pracy w szczególnych warunkach, a sporządzonym w oparciu o zachowane dokumenty pracownicze, w tym angaże oraz umowę o pracę z 01.04.1986r. – w okresie spornym wykonywał on wyłącznie pracę na stanowisku montera urządzeń wydobywczych, gdyż jego obowiązkiem w tym czasie było przede wszystkim przeprowadzanie konserwacji, napraw i wymiany elementów urządzeń wydobywczych takich jak zasuw, zawory, manometry, pompy tłoczące ropę itp. W. Ł. dbał o to, aby urządzenia te były sprawne technicznie, czyli na bieżąco usuwał ewentualne awarie, konserwował i serwisował je. Warunki szczególne tej pracy wynikały stąd, że pracował on w oparach gazowych czy unoszącej się nafty (ropy), przy użyciu węglowodorów, czyli propanu, butanu i in. związków chemicznych. Dodatkowo urządzenia, które wnioskodawca obsługiwał były cały czas w ruchu.

Wykazane również zostało, iż latach 1986-1990 w kopalni (...) odwołujący był jedynym monterem urządzeń, a przez to pracował na tym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy, codziennie przez 8 godzin, na jednej zmianie od 7:00 do 15:00. Kopalnia nie miała żadnych przestojów, przerw, więc w tym okresie odwołujący pracował stale. Nie był także w tym czasie kierowany pracy w innych jednostkach lub na innym stanowisku, w szczególności nie wykonywał wówczas pracy jako palacz.

Zdaniem Sądu charakter prac wykonywanych przez odwołującego pozwala zatem zaliczyć je do prac w szczególnych warunkach określonych w omawianym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Do prac w szczególnych warunkach należą bowiem prace wymienione w wykazie A, Dziale I poz. 3 – tj. wydobywanie, obróbka i przeróbka surowców skalnych oraz wydobywanie ropy naftowej i gazu oraz wykazie A, Dział I, poz. 3, pkt. 11 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – tj. stanowisko montera urządzeń wydobywczych (przepisy resortowe).

Organ rentowy nie uznał prac wykonywanych przez odwołującego w powyższym okresie podnosząc, że z dokumentów przedłożonych przez odwołującego wynika, iż w tym czasie jednocześnie wykonywał różne prace. Ta ostatnia okoliczność nie znalazła potwierdzenia w wyniku przeprowadzonego postępowania przed Sądem, głównie w zeznaniach świadków. Świadkowie potwierdzili bowiem, że W. Ł. wykonywał pracę montera urządzeń wydobywczych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Oceniając zatem czy odwołujący spełnił ustawową przesłankę przepracowania co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, należy uznać iż organ rentowy niezasadnie odmówił zaliczenia okresu lat 1986 - 1990 do stażu jego pracy w szczególnych warunkach.

Tym samym stwierdzić należy, iż odwołujący, poza wymaganym wiekiem oraz łącznym stażem pracy i pozostałymi ww. wymaganiami, spełnił również ostatnią z przesłanek pozwalających uzyskać świadczenie emerytalne na podstawie wyżej powołanych przepisów – był zatrudniony w szczególnych warunkach przez łączny okres ponad 15 lat.

Przepis art. 129 ust. 1 wskazanej ustawy o emeryturach i rentach stanowi, iż świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Odwołujący ukończył wymagany prawem wiek w dniu 5 lipca 2013 roku, a wniosek o emeryturę złożył w dniu 15 maja 2014 roku. Z tego względu należało przyznać odwołującemu emeryturę od dnia 1 maja 2014 r.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd Okręgowy, na podstawie wskazanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 30 maja 2014 roku stwierdzając, że W. Ł. przysługuje prawo do emerytury.

O kosztach zastępstwa procesowego objętych punktem 2 wyroku, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 11 ust 2 w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) i zasądzono od pozwanego ZUS na rzecz odwołującego, kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego mając na uwadze charakter sprawy i nakład pracy jego pełnomocnika. Zdaniem Sądu w rozważanym przypadku zasadne było zasądzenie od pozwanego organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako strony przegrywającej kwotę 60 złotych.

SSO Ewa Roszak